

„Rozalija, ti ne smeš od doma. Vsem dekletom povem, kaj nameravaš, in vse bodo prišle in ti ubranile.“

„Ampak, Viktorija, jaz moram, jaz moram!“

„Nespamet! Tebi se le zdi, da moraš.“

Potem pa je pritegnila še Lenka izza peči:

„Hm. Saj pa menda le ne pojdeš. Pravzaprav, čemu bi hodila? Zaslužek je tudi doma. Mlad človek pobira denar kar po tleh, naj bo tu ali tam. Ko sem bila jaz mlada —“

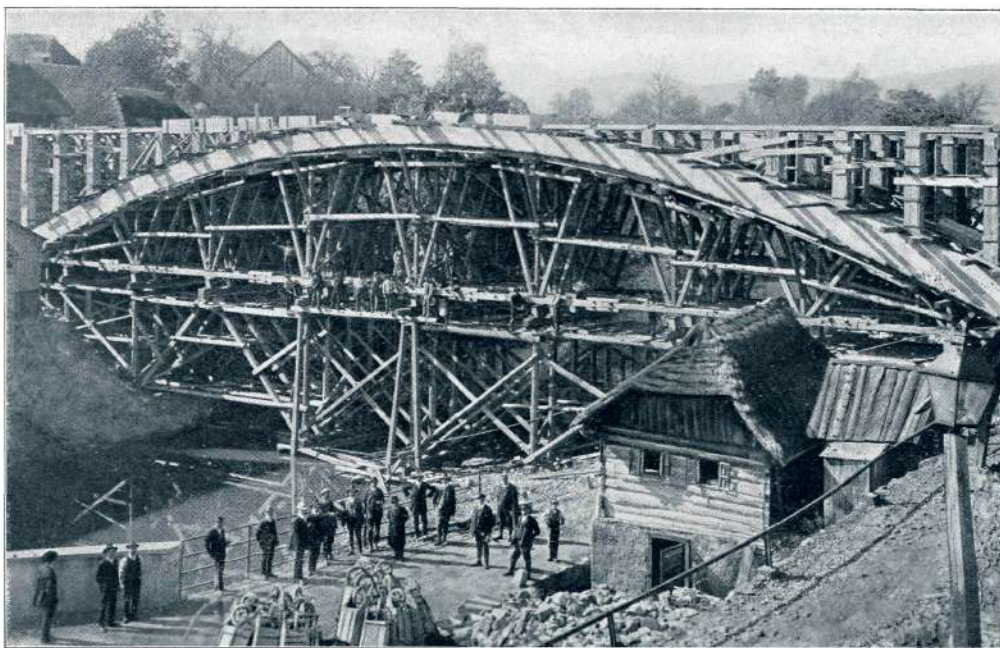
Kaj je hotela? Izprva je omahovala. Potem je obljubila napol. In nazadnje, kdo ve, ali ni obljubila popolnoma?

In odhitela je v shrambo, da prinese kruha in prigrizek.

„Pomisli, Rozalija, France je hud, kakor še nikoli. Sedaj, ko vse ve, sedaj je bled in hodi po gozdu in gleda v tla . . .“

Pripovedovala je vse to tako veselo, kot da pripoveduje novice, ki morajo razveseliti Rozalijo in vsakega.

„Premišluje in je žalosten . . . Toda vse to bo prešlo in —. Prav res, to sem ti hotela povedati. Tiste besede, ki sem ti jih govorila oni dan, ko sem bila pri tebi, Rozalija, tiste pozabi. Zavoljo mene lahko ostaneš doma, dokler hočeš . . .“

MOST ČEZ DOBLIČANKO PRI ČRNOMLJU (MED ZGRADBO).

Ne, obljubila ni. Ampak neka nova misel ji je padla v glavo. Taka misel, da poizkusi še enkrat . . . Če se ji posreči, kakor misli, potem — potem bo vse dobro . . . Če ne — potem mora oditi, naj jo stane, kar hoče.

In še tisti dan je šla k Cili v Laze. To je bil korak, ki naj odloči njeno srečo.

Pa čudno. Mislila je, da bo dobila Cilo žalostno in potrto. Pa ji je prišla nasproti vsa vesela in vznemirjena. Lica, sicer blede in udrta, so bila sveža in nadahnjena z rdečico. Oko, ki je sicer zrlo v svet plaho in z začudenjem, je bilo ta dan polno samozavesti.

„Kako sem te vesela, Rozalija. Prav da prideš, ker sicer bi bila prišla jaz do tebe. Pa čakaj, da ti postrežem.“

„A kaj poreče gospa Travnova?“ je pripomnila Rozalija.

„Gospa Travnova. Da. Saj ravno to sem ti hotela sporočiti —. Toda jej, Rozalija! Ti nič ne ješ. Ali ni dobro? Medu je prinesel stric Anžon; tolkovec pa je še od lani. — Kaj sem že hotela reči? Že res: gospa Travnova . . . Saj ne boš huda, Rozalija, ako ji pišem, da ti ostaneš doma in da jaz pridem k njej nazaj?“

„Ti da pojdeš nazaj k Travnovi?“

„Da, nazaj v službo . . .“

„A kaj bo s Francetom?“

„S Francetom —.“ In Cila se je nasmejala tako veselo in tako pristrčno, kot da ji prihodnost ne dela niti najmanjše skrbi. — „Poslušaj, kako je s Francetom. France pravi, da mojega denarja